

Τὸ ἀτρόμητον παιδίον.

Κατὰ τινα ναυμαχίαν μεταξὺ Ἀγγλων καὶ Ὀλλανδῶν, ἡ ναυαρχίς τὴν ὁποίαν ἐδιοικοῦσεν ὁ ναύαρχος Νάρμπορου παρεσύρθη εἰς τὸ κέντρον τῆς μάχης, ἔχασε δύο ἐκ τῶν ἰστῶν τῆς καὶ εὗρίσκετο εἰς κρισιμωτάτην περίστασιν.

Ὁ Ναύαρχος ἰδὼν, ὅτι ἂν δὲν ἐλάμβανε βοήθειαν, θὰ ἤναγκάζετο νὰ παραδοθῇ, καὶ μὴ δυνάμενος νὰ κοινωνήσῃ μετὰ τῶν ἄλλων πλοίων διὰ τῶν συνήθων μέσων, προσεκάλεσε τοὺς ναύτας του καὶ ἐζήτησε παρ' αὐτῶν τινὰς νὰ ὑπάγῃσι κολουμῶντες ὅπου ἦσαν τὰ ἄλλα πλοῖά του καὶ νὰ εἰδοποιήσωσιν αὐτὰ περὶ τοῦ κινδύνου τῆς ναυαρχίδος. Περὶ τοὺς θώδεκα γενναῖοι ναῦται προσῆλθον ἐκουσίως, μεταξὺ δ' αὐτῶν καὶ παιδίον τι, ὅπερ ὑπηρετεῖ ἐν τῇ Ναυαρχίδι.

«Ἀλλὰ σὺ, γενναῖε μικρέ μου, εἶπεν ὁ Ναύαρχος, πλησιάσας τὸ παιδίον, τί ἤμπορεῖς νὰ κάμῃς ;»

«Ἢμπορῶ νὰ κολουμῶ, κύριε, ἀπεκρίθη τὸ παιδίον, ἐὰν δὲ φονευθῶ, δὲν θὰ χάσῃ τίποτε ἡ Ναυαρχίς.»

Ὁ Ναύαρχος ἐδίστασε νὰ δεχθῇ τὴν προσφορὰν του, ἀλλὰ τὸ παιδίον χωρὶς νὰ εἴπῃ ἄλλην λέξιν ἐρρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν ἐν τῷ μέσῳ τῶν ζητωκραυγῶν τῶν ναυτῶν ταχέως καὶ ἐχάθη ἀπὸ τῆς ὄψεώς των. Ἡ μάχη ἐξηκολούθει νὰ μαίνεται, αἱ δὲ σφαῖραι ἐπιπτον βροχηδὸν καὶ κατέστησαν τὴν θάλασσαν βράζουσαν, ἡ δὲ ναυαρχίς εὗρίσκετο εἰς ἀπελπισίαν, ὅταν κρότος τηλεβόλου ἐξ ἀριστερῶν ἀνήγγειλε τὴν προσέγγισιν τῆς ἀναμενομένης βοηθείας· ἡ μάχη ᾗδῃ περὶ τὴν ναυαρχίδα κατέστη μανιωδεστάτη, ἀλλὰ τὴν δούσιν τοῦ ἡλίου, ὁ Ὀλλανδικὸς στόλος ἐνίκηθη καὶ διεσκορπίσθη, τὸ δὲ παιδίον προσεκληθὲν ὑπὸ τοῦ ναυάρχου νὰ λάβῃ τὸ βραβεῖον τῆς ἀνδρείας του. Τὸ παιδίον ἐπλησίασεν, ἀλλὰ μὲ τόσῃ ταπεινοφροσύνῃ, ὥστε ὁ γέρων ναύαρχος ἐξεφώνησεν, «εἴμαι βέβαιος, ὅτι θὰ ζήσω νὰ σὲ ἶδω ποτε ναύαρχον τοῦ Ἀγγλικοῦ στόλου.»

Ἡ προφητεία αὕτη μετ' ὀλίγα ἔτη ἐπληρώθη, ὁ δὲ μικρὸς ἐκεῖνος ἀλλ' ἀτρόμητος ναυτόπαις ἐγένετο Ναύαρχος Κλαούδλεϋ Σόδελ.

ΤΟ ΣΠΗΛΑΙΟΝ ΤΩΝ ΛΗΙΣΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ.

(Ἰδὲ προηγούμενον ἀριθμὸν.)

Αἱ φωναὶ τοῦ μικροῦ Ἀλθέρτου διὰ βοήθειαν ἐφθασαν μέχρι τῆς ἀκοῆς τοῦ πατρὸς του, καὶ μὲ ὄλην τὴν σπουδὴν τῶν ληστῶν εὗρέθησαν αὐτοὶ περικυκλωμένοι ὑπὸ τῶν περὶ αὐτόν· τρομερὰ δὲ πάλῃ συνήφθη τότε μεταξὺ αὐτῶν καὶ τῶν ληστῶν, εἰς τὴν ὁ-

ποίαν οἱ τελευταῖοι τὴν ἔπαθαν· τινὲς μὲν αὐτῶν ἔπασαν νεκροὶ, ἄλλοι δὲ ἐπληγώθησαν. Ὁ Μαυροβοδωρῆς εἶδεν, ὅτι πᾶσα ἀντίστασις ἦτο ἀνωφελής, καὶ λοιπὸν σύρας τὴν μάχαιράν του, «Θά τὸν λάβῃ, εἶπε μανιωδῶς, ἀλλὰ θὰ τὸν λάβῃ νεκρόν !»

Πρὶν ὅμως καταφέρει τὴν θανατηφόρον πληγὴν κατὰ τοῦ Ἀλθέρτου, ὁ Ἐρίκος παρενέβη μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ ληστοῦ, ὥστε ἡ μάχαιρά του ἐκτύπησε τὸ στῆθος αὐτοῦ καὶ κατέρριψεν αὐτὸν εἰς τὴν γῆν. Δὲν εἶχεν ὅμως ἀποσύρει τὴν χεῖρά του ἀπὸ τοῦ παιδίου καὶ ἡ σιδηρὰ χεὶρ τοῦ Κόμητος κατέρριψεν αὐτὸν νεκρὸν ἐπὶ τῆς γῆς, πλησίον τοῦ πληγωθέντος παιδίου.

Ἡ πτώσις τοῦ ἔδωκε πέρας εἰς τὴν μάχην· οἱ δὲ ἐναπολειφθέντες λησταί, ἰδόντες τὸν ἀρχηγόν των νεκρὸν, κατέθεσαν τὰ ὅπλα καὶ παρεδόθησαν εἰς τὴν διάκρισιν τοῦ Κόμητος.

Ἡ θέα τοῦ κατὰ τὸ φαινόμενον νεκροῦ Ἐρίκου ἀφῆρσε πᾶσαν τὴν χαρὰν ἀπὸ τὰς καρδίας τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ υἱοῦ, καὶ ἔστρεψαν ὅλην τὴν προσοχὴν καὶ φροντίδα των εἰς αὐτόν. Κατὰ διαταγὴν τοῦ Κόμητος κατεσκευάσθη ἐκ κλάδων μικρὸν τι φορεῖον, ἐστρώθη μὲ φύλλα δένδρων καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἐτέθη τὸ πληγωθὲν παιδίον. Μετὰ τοῦτο ἐδέθησαν οἱ ἐπιζήσαντες καὶ πληγωμένοι ἐκ τῶν ληστῶν, ὁ πατὴρ ἔλαβε τὸν Ἀλθέρτον ἐπὶ τοῦ ἵππου του, ἕτερος δὲ τῶν ἱππέων τὴν μικρὰν Ἑλένην, καὶ πάντες ἐξεκίνησαν διὰ τὸ φρούριον, ὅπου ἡ δυστυχὴς μήτηρ ἔκλαιεν ἀπαρηγόρητα τὴν ἀπώλειαν καὶ τοῦ δευτέρου υἱοῦ τῆς. Ὅτε δ' ἔφθασαν ἐκεῖ, οἱ μὲν λησταὶ κατεκλείσθησαν εἰς τὴν φυλακὴν, ὁ Ἀλθέρτος ἔτρεξε πρὸς τὴν μητέρα του, ἥτις εἶχε πέσει εἰς τὴν κλίνην ἀσθενῆς, ὁ δὲ Κόμης ἐφρόντισε νὰ τεθῇ ὁ Ἐρίκος ἐπάνω εἰς κλίνην ἀναπαυτικὴν εἰς ἓν ἀπὸ τὰ καλλίτερα δωμάτια τοῦ πύργου, καὶ ἔστειλεν ἀμέσως ταχυδρόμον εἰς τὴν πλησιέστερὰν πόλιν διὰ ἰατρόν. Ἐν τῷ μεταξὺ δὲ αὐτὸς καὶ οἱ ἄνθρωποι τοῦ ἐπέθηκαν ἐπὶ τῆς πληγῆς ὅ,τι ἐγνώριζον ἐκ πείρας, ὅτι ἡδύνατο νὰ ὤφελήσῃ.

Καθ' ὅλον τοῦτο τὸ διάστημα ὁ Ἐρίκος ἐκτὸς τῆς ἀναπνοῆς οὐδὲν ἄλλο σημεῖον ζωῆς ἐδείκνυε· παρὰ τὴν κλίνην του δὲ ἴσαντο ἡ μικρὰ Ἑλένη μετὰ τοῦ Ἀλθέρτου κλαίοντες τὸν ἀγαπητὸν φίλον των, καὶ μὴ θέλοντες νὰ παρηγορηθῶσι, διότι ἐνόμιζον αὐτὸν ἐτοιμοθάνατον.

Ἡ πληγὴ ὅμως δὲν ἦτο θανατηφόρος, τὰ δὲ πρακτικὰ ἐπιθέματα, τὰ ὁποῖα ἔβαλον ἐπὶ τῆς πληγῆς του καὶ ἡ ἀνάπαυσις συνήργησαν, ὥστε νὰ συνέλθῃ εἰς ἑαυτὸν ἀκριβῶς καθ' ἣν ὥραν ὁ ἡλῖος ἀνατείλας ἐρριπτε τὰς χρυσαῖς ἀκτῖνάς του ἐντὸς τοῦ δωματίου, ὅπου ἔκειτο· αἱ πρῶται δὲ λέξεις, αἵτινες ἐξῆλθον τοῦ στόματός του, ἅμα ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς του, ἦσαν

«ὦ λαμπρὲ ἥλιε, πόσον χαίρω ἐπαναδλέπων σε! Καὶ σεῖς δὲ ἀγαπητοὶ φίλοι, σὺ Ἀλβέρτε καὶ Ἑλένη, σεῖς ἐδῶ! Δὲν σας ἐπῆραν λοιπὸν οἱ λησταὶ ἐκεῖνοι! Εὐλογητὸς ὁ Θεός! Ὡς ἀποθάνω τώρα!» Ταῦτα εἰπὼν ἔπεσεν ἐκ νέου εἰς λήθαργον. Ἐφάνη ὡς νὰ ἐξύπνησε διὰ νὰ χαιρετήσῃ τὸν ἀνατέλλοντα ἥλιον. «Εἶναι ζων-

δὲν σε φαίνεται, ὅτι ὁ Ἐρῖκος ὁμοιάζει τὴν μητέρα σου;»

«Μάλιστα, παπᾶ, ἐξεφώνησεν ὁ Ἀλβέρτος μετὰ τινων στιγμῶν παρατήρησιν, πραγματικῶς ὁμοιάζει τὴν μητέρα μου! ὦ, καὶ νὰ ἦτο ὁ ἀπολεσθεὶς ἀδελφός μου, τὸν ὅποιον ἡ μήτηρ μου θρηνεῖ τόσον πολὺ!! Πρέπει νὰ ἦναι αὐτός, διότι πάντοτε τὸν ἠγάπησα ὡς

Ὁ Κόμης θεωρῶν τὸν Ἐρῖκον.

τανός! εἶναι ζωντανός!» ἐφώνασαν μὲ μίαν φωνὴν ὁ Ἀλβέρτος καὶ ἡ Ἑλένη. «Θὰ ζήσῃ! θὰ ζήσῃ!»

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰσῆλθε καὶ ὁ Κόμης εἰς τὸ δωμάτιον καὶ ἐπλησίασε τὴν κλίνην, ὅπου ἔκειτο ὁ Ἐρῖκος μὲ πρόσωπον πελιδνόν, ἀλλὰ χαρίεν καὶ μὲ ὀφθαλμοὺς κλειστοὺς, ἀλλὰ γλυκεῖς, ἀφοῦ δὲ ἐθεώρησεν αὐτὸν ἐπὶ τινας στιγμὰς σιωπηλῶς σύρας τὸν Ἀλβέρτον ἀπὸ τὴν χεῖρα πλησίον του, ὁ Ἀλβέρτε, εἶπε,

τοιούτον, δὲν ἐνθυμεῖσαι δὲ, πάτερ, ὅτι ἤθελα νὰ τὸν φέρω ἐδῶ εἰς τὸ φρούριον διὰ νὰ ἦναι ἀδελφός μου; ὦ Ἐρῖκε, Ἐρῖκε εἶσαι τῷ ὄντι ἀδελφός μου;»

(Ἀκολουθεῖ.)

—«Ὁ Κύριος εἶναι ὁ ποιμὴν μου· δὲν θέλω στερηθῇ οὐδενός.» (Ψαλμ. κγ'. 1.)